

at der ved denne Lov skabes et Præcedens klart og uomtvisteligt for, at „han“ ogsaa kan betyde „hun“. Der vil i en nær Fremtid komme et Lovforslag til Behandling om Husbond og Medhjælper. Det forekommer mig, at her maa Ordet „Husbond“, der i sig selv kun betyder en Mand, opfattes som en fælles Betegnelse for Husbond og Madmoder, saaledes at Loven ikke blot gælder Tjenesteforholdet overfor Manden i Huset, men ogsaa overfor Hustruen. — Endelig har § 39, som fremhævet i Kommissionens Betænkning, sin Betydning som Grundlag for de Bestemmelser ved Separation og Skilsmisse, der i senere Paragraffer gøres afhængige af, hos hvilken af Parterne Skylden for Ægteskabets Opløsning maa søges.

Kapitlets Regler gennemfører i øvrigt den Grundsatning, at Mand og Hustru i Fællesskab raader for Familiens økonomiske Liv. Hustruen faar Ret til personlig at raade over en rimelig Del af Familiens Indtægter, uden at det hele faar det Præg af at være en Naadessag, som det hidtil, og navnlig tidligere, har haft, og for første Gang faar her Hustruens Arbejde i Hjemmet Lovens Anerkendelse som en Del af Familiens Indtægter.

§ 49 siger, at Ægtefællerne er pligtige at give hinanden de Oplysninger om deres økonomiske Forhold, som kræves til Bedømmelse af deres Underholdspligt. Det hedder sig, at adskillige Mænd har følt sig bekymrede ved denne Regel; de mener ikke, det gaar an at give Hustruen Indsigt i Forretningernes Stilling. Jeg ser imidlertid ikke rettere, end at Bestemmelsen er nødvendig, naar Underholdspligten skal betyde noget, og det er ikke til at se, hvilke Betæneligheder der kan næres derved. De Mænd, der med Bekymring tænker paa at skulle give deres Hustru Indsigt i deres økonomiske Forhold, lader dog hyppigt en Kontorist have denne Indsigt, og efterhaanden som det bliver almindeligt, at Kvinderne tjener deres Part af Indtægten, kunde det maaske ogsaa have Interesse for Mændene at faa Besked om deres Kones økonomiske Stilling. Dette kan maaske tjene de bekymrede Mænd til nogen Trøst.

I § 50 indrømmes der Hustruen en noget større Ret end hidtil til i Retslivet at optræde paa Mandens Vegne, til at repræsentere Fællesskabet saaledes, at hendes Optræden faar forpligtende Virkning for dem begge. Ifølge dansk Lov er Husbonden ej pligtig at svare den Gæld eller Kontrakt, som hans Hustru gør, medmindre saadant er sket med Husbondens

Villie og Videnskab eller ogsaa til fælles Nytte og uomgængelig Fornødenhed. Dette Begreb er jo meget elastisk. I et Tilfælde, som juridiske Manuduktører ofte anfører for deres Manuducender, havde en Hustru anskaffet sig et Sæt forlorne Tænder paa Kredit, men her ansaas Manden ikke for pligtig at betale det, da man ikke skønnede, at det var til fælles Nytte eller uomgængelig Fornødenhed. Jeg skulde imidlertid tro, at efter den her omtalte Bestemmelse vil man se anderledes paa denne Sag. Ejendomsretten tilhører efter Motiverne den af Ægtefællerne, der udreder Købesummen, medens det i dette Tilfælde ikke vil være muligt at berøve Hustruen Brugsretten.

Kapitel VI, der handler om Forældremyndigheden, indeholder den Del af Loven, der for Kvinderne vel nok betyder det mest afgørende Fremskridt. Efter den hidtidige Ordning var det i Konflikttilfælde til syvende og sidst Manden, der havde det afgørende Ord i alle Beslutninger, der gjaldt Børnens Skæbne. Man gik ud fra, at een maatte have Afgørelsen, og skulde der vælges mellem Mand og Hustru, kunde det efter den hidtidige Lovgivnings Karakter kun være Manden. Der foreslaas nu, at Forældremyndigheden over de fælles Børn tilkommer Ægtefællerne i Forening. Der ligger her et stærkt Krav om, at Ægtefællerne igennem indbyrdes Drøftelse maa komme til Enighed. Hidtil foregik al saadan Drøftelse under Tryk af Mandens Forret. Han kunde til enhver Tid afbryde Diskussionen ved at sige: Bliiver vi ikke enige, saa er det mig, der afgør Sagen. Denne Ret bortfalder nu; kan der ikke opnaas Enighed, kan hver af Ægtefællerne kræve Sagen forelagt Overøvrigheden. Mægling skal finde Sted, og opnaas derved ikke Forstaaelse, bestemmer Overøvrigheden, hvem af Ægtefællerne der skal afgøre det omstridte Spørgsmaal, eller hvem af dem Forældremyndigheden i det hele skal tilkomme, hvis det er fornødent at træffe Bestemmelse derom.

§ 55 synes ikke helt klart formuleret. Det er utvivlsomt Hensigten, at Overøvrigheden skal bestemme, hvem af Forældrene Afgørelsesretten skal tilkomme, men Paragraffen kan efter sin Ordlyd forstaaes derhen, at det ogsaa kan være Trediemand, der faar Retten tilkendt.

§ 62 foreskriver Mægling. Det forekommer mig, at det vilde være mere tiltalende, om man lod det være frivilligt om Parterne skulde søge Mægling eller ej, før man gaar til Overøvrighedens Afgørelse. Lovforslaget antyder ikke, og Mo-